COMPETITIO AD AGGREGATIONEM,

JUSSU REGIS OPTIMI ET EX MANDATO SUMMI REGIÆ UNIVERSITATIS MAGISTRI,

INSTITUTA ANNO 1823.

NON NE SUNT PLURES METHODI CURANDI FRACTURAS PLAGA COMPLICATAS?

QUÆNAM PRÆSTANTIOR?

THESIS

Quam, Deo favente, in saluberrimâ Facultate Medicâ Parisiensi, præsentibus competitionis judicibus, publicis competitorum disputationibus subjectas tueri conabitur octavò die martis, anno 1827,

L. P. MAINGAULT,

DOCTOR FACULTATIS PARISENSIS, ADJUNCTUS REGIÆ ACADEMIÆ MEDICINÆ, etc.

PARISIIS,

EX TYPOGRAPHIA COSSON,

VIA SAINT-GERMAIN-DES-PRÉS, N° 9.

1827.

Præses . . . . Dr ESQUIROL.

Judices. . . . .
P^rs^ BOYER.
CRUVEILLIER.
DUPUYTREN.
DESORMEAUX.
MARJOLIN.
RICHERAND.
CLOQUET.
MURAT.

Vices Gerentes. . . . .
Drs DENEUX.
RIBES.

Competitores. . . . .
PATRIX.
COLOMBE.
BELMAS.
CORBY.
BAUDELOCQUE.
BURET.
ROY.
BLANDIN.
VEYRAT.
GRAND.
BÉRARD.
HATIN.
DABLED.

PROŒMIUM.

Phœnomena quæ fracturas plagâ complicatas comitantur, tàm sunt inter se diversa, tàmque aliquandò extraordinaria, ut forsan bis idem casus non occurrat, et verè dici possit alias esse in aliis fracturis indicationes. Itaquè docti viri, qui fracturas plagis complicatas diligentissimè, sunt scrutati, in contrarias distracti sunt sententias ubi præscribenda fuêre generalia præcepta de curandis hujus modi fracturis; sed iis temporibus anatomica nondum tàm processerat quàm hodiè, neque chirurgia hoc attigerat perfectionis atque certitudinis gradum ad quem nunc pervenit. Ars verò sanandi, dùm ad perfectionem progressa est, sanè debuit præcepta reddere clariora, certioraque et simpliciora; quam obrem nunc infinitam propè morborum multitudinem planiùs compertam habemus; multa insuper accuratè observata, et, ut ità dicam, conservata à doctissimis viris, chirurgiæ fines longiùs protulerunt. Studium pariter fracturarum provectum fuit quò pertingere unquàm possit; quarum enim differentiæ, causæ, circumstantiæ quæ illas concomitantur, signa quibus notantur, et indicationes quæ occurrunt, hæc omnia fuerunt adeò exposita et perpensa, ut ad certam sanitatem perducantur fracturæ.

In hoc scientiæ statu plures sunt methodi curandi fracturas plagâ amplicatas. Auctores qui eas prædicant, applicationem efficacem confirmant et argumentis et factis ad pervincendum idoneis; nonnulli tamen nunc conantur quamdam afferre mutationem in ratione fracturas in universum curandi, et præcipuè fracturas plagâ complicatas.

Per longum temporis spatium, methodi curandi fracturas plagâ complicatas fermè non mutatæ fuerant, quamvis perfectæ fuissent ex decimo sexto seculo, sive in curatione, sive in deligationum applicatione quâ in re conatibus qui famam sunt adepti, nostris sunt sanè digni laudibus. Inter quos summâ admiratione celebremus *Ambroise Paré, Lafaye, Duverney, Louis, Ledran, Scultet, Moscati, Lamotte, Pibrac, Foubert,* Heïster, Belocq; nec non gratâ voce meritas tribuamus laudes clarissimis viris qui, priorum vestigiis ingressi, operam et studium contulêre ad perfectiora præsertim et simpliciora efficienda chirurgiæ præcepta, è quibus hâc in ætate numerantur *Sabatier, Dessault, Petit, Boyer, Bichat, Dupuytren, Richerand, Roux, Lisfranc, Sauter, Mayor,* etc.

Hodiè duæ methodi præcipuæ ac dissimiles dividunt medicos. Quibus methodis affinitate devinciuntur modificationes quædam quæ novas ferè methodos constituunt.

Utraque et in Galliâ et in aliis Europæ regionibus usurpatur à medicis doctrinâ prestantissimis, et quisque dissimili methodo pares ferè obtinet successus.

NON NE SUNT PLURES METHODI CURANDI FRACTURAS PLAGA COMPLICATAS?

QUÆNAM PRÆSTANTIOR?

SECTIO PRIMA.

METHODUS PRIMA.

Hæc methodus est antiquissima et à pluribus usurpata. Differt omminò ex illâ quam mox expendemus, quià in hâc, si plaga existit, midicationes iterantur singulis vel alternis diebus, ex naturâ et gravitate plagæ quâ complicatur fractura, sic que apparatus tolli debet et admoveri quotiescumque renovatur medicatio. Adjuvatur in quibusdam casibus hæc methodus continuatâ extensione, et quàm apparatus quibus tàm utitur medicus ad eam exercendam satis solidè conficiuntur, novam addunt huic modo curandi utilitatem.

Fateri tamen non dubitamus hâc methodo, membris fractis motis, leves quidem, sed nocentes communicari, plagamque sæpiùs æeris contactu exponi.

SECTIO SECUNDA.

Huic methodo, quam suprà indicavimus, sed non descripsimus, quià nota est omnibus, hîc succedere posset methodus altera quæ omninò est contraria, et quæ in hoc consistit ut apparatum maneat

applicatum quandiù natura fracturam et plagam conglutinat; sed, in priore methodo ex variâ membri fracti positurâ oriuntur nonnullæ novæ methodi quæ sunt istius modificationes; tales sunt:

1° Semi-flexio;
2° Positio idonea et quies, sinè apparatu;
3° Suspensio membri, dicta *methodus axiculi* à doctoribus Sauter et Mayor inventa.

Quarum prima à Professore Dupuytren, secunda Professore Richerand jam pridem celebratur.

N° Ier. *De semi-flexione adhibitâ in curatione fracturarum quæ plagis complicantur.*

Hæc ratio ponendi membra fracta in semi-flexione ad curandas fracturas indicata est ab Hippocrate et Galieno. Censebat quoque Ambroise Paré hanc positionem aliquandò efficaciter adhiberi posse. Pott, clarus apud Anglos chirurgus, adhibuit semi-flexionem, et idem illius commoda in fracturis cum aut sine plagâ verbis exaggeravit.

In nonnullis nosocomiis hâc methodo feliciter utuntur. Mihi non semel occurrit occasio hujus adhibendæ; nec animadverti retractionem membri majorem esse quàm quùm fractura extensione curata est.

In opere quod nuperrimè edidit Doctor Mayor de hyponarthecià, apparatum describit quo axiculi atque semi-flexionis commoda junguntur.

Semi-flexio igitur opportuna est positura, ut experientiâ probatur; attamen constat hancce medendi rationem esse rejiciendam in quibusdam fracturis. Re quidem verâ grave præbet incommodum in fracturâ extremitatis superioris tibiæ.

Præcipuus quidam chirurgus in uno è parisiensibus nosocomiis,

fautor semi-flexionis, mihi enarravit quanta ei occurrat difficultas si eâ utatur methodo in fracturâ superioris partis tibiæ.

Ceterùm in fracturis plagâ complicatis procùl dubio favet hæc methodus medicationibus, quià nullis motibus fractum membrum afficit, quod semper sedulò vitandum, ut citiùs consolidetur fractura.

An verò præstantior methodo sine medicationibus?

Respondeant tempus et usus.

N° II. *De positione idoneâ et quiete adhibitis sine apparatu in curatione fracturam quæ plagâ complicantur.*

Hic modus curandi fracturas simplices aut plagâ complicatas pertinet ad professorem Richerand, qui, fretus opinione Sabatier et suâpte experientiâ, comprobavit successibus quos obtinuit posituram idoneam et quietem membri ægri sufficere in fracturarum curatione.

Simplicans aut abjiciens omne genus deligationis, obtinuit curationes quæ probant plerasque fracturas curari posse hâc solâ ratione, quæquidem eò magis convenit quòd, quùm plaga existit, medicationes sunt factu faciles, nec membrum periculosè concutiunt.

Non hic locus referendi facta quæ inseribuntur sive *in historiâ progressuum* recentiorum chirurgiæ, sive in aliis opusculis. Propterea quòd de semi-flexione satis copiosè disserui, non plura dicam de methodo quam sequitur professor Richerand ne eadem repetam; etenim in nonullis fracturis positura et quies nihil aliud sunt quam semi-flexio; in hoc certè contingunt duæ methodi, quæ summo jure cocunt, quasque in duas partes divisi, quò tantùm dilucidior quæstio videatur atque accuratiùs disputem de materiâ omni parte considerandâ, quippè quæ sit ea res, ut ità dicam, adhùc intacta.

Ceterùm subversiones illæ quas nonnulli meditantur in curatione

fracturarum simplicium aut plagâ complicatarum, notandæ sunt certè in medendi artis historiâ. Itaque ego sum diligenter de hoc argumento disserere conatus; me tantùm piget hanc rem evolvere non posse prout digna videtur, sed vetat locus et præsertim dicendi difficultas in linguâ quâ jam dudùm uti non soleo.

N° III. *De Methodo* Sauter *modificatâ à Doctore* Mayor *et designatâ sub nomine* Methodi axiculi

Hæc methodus simplex ferè nondùm in Galliâ non cognoscitur. In millesimo octogentesimo duodecimo anno, Dr Sauter, in urbe Constantiâ medicus hancce denunciavit et prædicavit methodum sanadi fracturas plagâ complicatas aut non complicatas.

In opere de progressibus recentioribus, hæc inventio tantùm modò indicatur.

Nuperrimè Doctor Mayor, medicus, philosophus atque vir doctrinæ humanitatisque amore præstanssimus, opus Sauteri non solum in gallicum sermonem convertit, sed etiam ipse libellum edidit gallicè designatum sub hoc titulo : *de l'Hyponarthêcie*, in quo exponuntur commoda numerosa hujus modi sanandi fracturas et specialiter fracturas plagâ complicatas.

Hâc methodo membrum fractum collocatur in axiculo facto in modum culcitæ, qui unoquoque angulo quatuor funibus suspenditur. Funes ipsi collecti in unum baculo inseruntur, infixo in supremo lecti tegmine aut in laqueari.

Hic apparatus, ait Doctor Mayor, una est species mitellæ perfectæ, in quâ tribus tantùm ligulis alligatur (constringitur) membrum fractum, quod sine ferulis aut sine alio apparatu et nudatum, facilè curari potest si fractura est complicata plagâ.

Hæc methodus haberi potest suspensio conjuncta positioni, semiflexioni et duplici-flexioni.

SECTIO TERTIA.

NOVA METHODUS FRACTURAS PLAGA COMPLICATAS CURANDI SINE MEDICATIONIBUS.

Hic methodus sanandi fracturas complicatas inventus est ferè à doctore uno ex nostris chirurgis exercitum præstantissimis. In hoc constitit ut nempè reducantur fracturæ simplices aut plagâ complicata, destruantur aliæ complicationes, ritè curentur et denique membro fracto accommodetur apparatum qui manet applicatus, donec concretio et plagarum sanatio perficiatur. Quo tempore elapso, apparatuque sublato, plagæ et fracturæ glutinantur.

Cogitamus hanc methodum convenire in fracturis simplicibus, aut plagis levibus complicatis. Si autem plagæ sunt cum substantiæ jacturâ, si crassa vasa læduntur, si perturbatio prænunciat accidentia inflammatoria, si frena plagæ solvenda sunt, si denique sclopetarium est vulnus, an decet, an prudentis viri novâ methodo sine medicationibus uti? Hæc multæ sunt graves circumstantiæ in quibus prudentiâ sagacitate summà et artis peritiâ instructus esse debet chirurgus ut unum aut alterum sequatur consilium.

Ego verò, vidi Doctoris Larrey successus, sed tùm plagæ quæ fracturam comitabantur simplices erant, et quidem magnæ.

Professor Marjolin hanc quoque expertus est methodum. Inoramus an commoda observaverit necne attamen hic modus nobis conferre posse videtur ad perfectionem curationis fracturarum.

Differt igitur hæc methodus cum methodo vulgari quòd per omne tempus curationis apparatus manet applicatus,

Inter se conferuntur duæ methodi speciales.

Harum methodorum quæ nam præstantior?

Omnes methodi curandi fracturas in duas essentiales dividuntur.

Prior vocatur methodus ordinaria. Posterior designatur sub nomine methodi sine medicationibus. Sed quænam præstantior? Credimus comparationem institui non posse.

Methodus ordinaria convenit in omnibus casibus.

Methodus sine medicationibus in quibusdam circumstantiis tantùm adhiberi potest. In hâc fatendum est vitari medicationes quæ secum trahunt incommoda, sed progressus morbi non possunt observari, quod fieri solet in priore. Unum certè, sed magni, fateor, momenti, commodum inesse mihi videtur in methodo à Doctore Larrey inventâ atque celebratâ, membrum nempè in perpetuâ quiete positum, quià medicationes fiunt inutiles; dùm in ordinariâ, quantacunque sit medici dexteritas, semper aliquot motus membro fracto communicantur; attamen experientiâ comprobatur quàm sit efficax prior methodus seu ordinaria. Quòd verò si ægros transfere in alium locum oporteat, nova methodus anteponenda est fortassè quòd mutatio fragmentorum fieri non potest.

SECTIO QUARTA.

DE PLAGIS PROUT FRACTURARUM COMPLICATIONE HABITIS.

Plaga vel plagæ quibus complicantur fracturæ sunt una è circumstantiis quæ sæpissimè curationem modificant.

Hoc læsionum genus producitur aut ipsâ vi contundenti, aut fragminibus ossis fracti, quæ foràs proferuntur et molles partes, quibus circumdantur, penetrant cum majoribus minoribusve accidentibus.

Plaga igitur aut plagæ producuntur viribus quæ ab exterioribus interiora, vel ab internis exteriora petunt.

Eæ vires aut contundentes aut secantes aut pungentes esse possunt, quarum una quæque parit phœnomena plùs minùsve gravia.

An simplex vulnus? Connectantur vulneris oræ.

An complicatum? Hinc nova occurrit medendi ratio.
An cum jacturâ substantiæ? Alia indicantur facienda.
An vulnus sclopetarium? Fractura propriam postulat curationem, et nonnunquam medicus consilii hæret ambiguus.

De plagis vi interiore productis.

Contundentia corpora quæ ossa frangunt non semper producunt plagas, quæ sæpè ex ipsâ fracturâ consequuntur; attamen ob variam illorum formam, quæ sæpiùs est angulosa, aliquandò plagas contusas efficiunt.

Si ex osseorum fragminum disjunctione consequatur plaga, continuitatis solutio fit ex internis ad externa; instrumentorum pungentium instar agunt, molles scilicet dilacerant partes quæ os fractum circumdant et majorem minoremve perturbationem afferunt.

Quædam deniquè secantia instrumenta possunt simul et ossium et partium mollium continuitatem dirimere; illis tùm opus est vi magnâ et mirâ velocitate. Quùm autem dividunt organa minùsque comminuunt quàm contundentia aut pungentia corpora, accidentia quæ huic læsionis generi succedunt leviora sunt quàm illa quæ producuntur vi contundentium aut pungentium, sive agunt ab externis ad internas, sive ex internis ad externus partes; quod saltem usus et observatio probare videntur.

In diversis casibus quos suprà retulimus ad fracturas curandas uti decet apparatu simplicissimo. Indicatur præcipui quùm plaga substantiæ jacturâ complicatur.

Simplex apparatus præsertim decet, si os fregit ut tormenti globulus, aut globis minoris fragmentum, quia tùm consequuntur plagæ contusæ, curatio longa, aut suppuratio plùs minùsve abundans.

Tùm nova methodus fracturas plagâ complicatas sine medicationibus curandi nullo modo nobis idonea videtur, et quævis alia anteponenda procùl dubio est. Etenim quò magis separatur mem-

brum, quò faciliùs plaga curari potest, eò promptior erit sanatio, quià accidentibus sequentibus luctari facilè poterit chirurgus. Sic perfectâ in nostrâ ætate fracturarum cnratione, non erit forsan tam frequenter quam olim ad amputationem confugiendum.

CONCLUSIONES.

Ex omnibus rebusquæ suprà diximus concludendum est:

1° Methodum vulgarem cum aut sine continuatâ extentione, jàm dudùm adhibitam fuisse prosperis cum successibus, quos confirmant quotidiè et facta et usus;

2° Semi-flexionem in usum revocatam feliciter successisse, et vix paucas esse fracturas in quibus non adhiberi possit;

3° Positionem idoneam et quietam sine apparatu in fracturarum curatione adhibitam novam esse methodum simplicem, facilem et semper efficacem;

4° Methodum Sauterii perfectam à Doctore Mayor medicorum attentione dignam; eamdemque recentiorem quàm ut commoda aut illius in commoda planè noscantur;

5° Methodum curandi fracturas sine medicationibus efficaciter adhibenham in paucis tantùm circumstantiis, in fracturis scilicet simplicibus, aut plagis levibus complicatis.

FINIS.